

BHM Magazino

C A T ER BLANCHETT

ΧΑΡΙΣΜΑΘΕΙΑ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΑΛΛΙΩΣ Σ. 22
ΜΑΡΙΕΛΑ ΑΝΙΕΛΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ Σ. 14
ΒΟΥΤΙΑ ΣΤΑ 50s ΚΑΙ ΣΤΑ 60s ΠΕΤΡΟ DESIGN ΣΤΟ ΜΟΜΑ Σ. 12

ΟΙ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΕΪΤ ΜΠΛΑΝΣΕΤ

Ταλαντούχα ηθοποιός, μαχητική ακτιβίστρια και αφοσιωμένη μητέρα, η 49χρονη Αυστραλή δεν μασάει ποτέ τα λόγια της και – άθελά της ή όχι – συνήθως ταραίζει τα νερά.

● Η Κέιτ Μπλάνσετ σε σκηνή από την ταινία του Τζιμ Τζάρμους «Καφές και τσιγάρα» (2004).

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ

Αποφασισμένη να σοκάρει, διέκοψε μια απουσία από το σανίδι του θεάτρου η οποία μετρούσε επτά ολόκληρα χρόνια. Το σοκ θέλησε και το σοκ πέτυχε: είναι πλέον γνωστό τοις πάσι ότι η τελευταία θεατρική παράσταση της Κέιτ Μπλάνσετ με τίτλο «When We Have Sufficiently Tortured Each Other» (Όταν έχουμε πια βασανίσει αρκετά ο ένας τον άλλον) για το Εθνικό Θέατρο του Λονδίνου έγινε Νο 1 θέμα στο West End του Λονδίνου, αφού «καμία σκηνή δεν ολοκληρώνεται χωρίς αίμα ή αφρό ξυρίσματος» όπως έγραψαν χαρακτηριστικά οι «Times», χωρίς ωστόσο να αντιμετωπίζουν το project με θετικό μάτι, κάτι που χαρακτηρίζει την πλειονότητα των κριτικών απέναντι στο έργο. Ίσως όμως στη συγκεκριμένη περίπτωση η κριτική να μην έχει πια και τόση σημασία. Από τη στιγμή που η Κέιτ Μπλάνσετ, μία από τις κορυφαίες ηθοποιούς στον πλανήτη, αποφάσισε να επιστρέψει στο θέατρο, το οποίο «πάντα έβλεπα ως πρόκληση», όλα τα υπόλοιπα είναι λεπτομέρειες. Και «τα παπούτσια της» να έπαιζε, επιτυχία θα είχε. Εξάλλου, το γεγονός ότι υπήρξαν θεατές που λιποθύμησαν κατά τη διάρκεια της παράστασης μόνο ως θετικό μπορεί να εκληφθεί για την πειστικότητα και την ένταση της ερμηνείας της. Εμπνευσμένο από το επιστολικό μυθιστόρημα «Pamela» του Σάμιουελ Ρίτσαρντσον γραμμένο τον 18ο αιώνα, το αρκετά παραλλαγμένο θεατρικό έργο του Μάρτιν Κριμπ ανέβηκε στο Θέατρο Ντόρφμαν. Ενώ το έργο του Ρίτσαρντσον έχει ως κεντρική ηρωίδα μια

υπρέτρια που προσπαθεί να αμυνθεί απέναντι στις άνευ προηγουμένου ερωτικές επιθέσεις του αφεντικού της, στη νέα εκδοχή οι γυναίκες είναι πέντε (όλες με τη μορφή της Μπλάνσετ), ο άνδρας ένας (Στίβεν Ντιλέιν) και το παιχνίδι της ερωτικής εξουσίας πολύ πιο σύνθετο και ωμό, με στόχο να αναδείξει τη βίαιη φύση της επιθυμίας. Μέσα στις 12 σκηνές που είναι μοιρασμένες σε δύο ώρες, η σκηνοθέτρια Κέιτ Μίτσελ προσπαθεί να στηρίξει όσο το δυνατόν πιο πιστά το σλόγκαν της παράστασης που κρίθηκε καταλληλότερο για τη διαφήμισή της: «Ελα, λοιπόν, κλείδωσε τις πόρτες να δούμε τι θα γίνει. Δείξε πόση δύναμη έχεις πραγματικά». Παίζοντας κυρίως με τα εσώρουχά της, η Μπλάνσετ απολαμβάνει μία ακόμη επιτυχία στην ούτως ή άλλως επιτυχημένη θεατρική καριέρα της (ας μην ξεχνάμε ότι έχει υπάρξει και καλλιτεχνική διευθύντρια του Sydney Theatre Company). Η παράσταση «When We Have Sufficiently Tortured Each Other» υπήρξε σταθερά sold out, παρά την ιδιαίτερος σκληρή αντιμετώπιση από την κριτική. Η «Daily Mail» απόρησε που η Μπλάνσετ δέχθηκε να παίξει σε μια «χαζομάρα, ένα εγχείρημα πιο ώριμο από μια σόπια μπανάνα» και ο «Guardian» υποστήριξε πως «όποιος σοκαρίστηκε με την επιχειρηματολογία του έργου για την επιβολή της αρρενωπότητας και την ευπλαστότητα του φύλου έχει μάλλον περάσει την τελευταία δεκαετία της ζωής του σε μοναστήρι». Είναι πολύ πιθανόν η επιλογή της Κέιτ Μπλάνσετ να παίξει στο συγκεκριμένο έργο να μην έγινε αυστηρά

και μόνο για καλλιτεχνικούς λόγους. Πολιτικοποιημένη και ακτιβίστρια, η 49χρονη ηθοποιός (κλείνει τα 50 στις 14 Μαΐου) συνηθίζει να συνδυάζει τη δουλειά της με το «κοινωνικό μήνυμα» ή να χρησιμοποιεί το διάσημο όνομά της για να φωτίσει ζητήματα στα οποία ευαισθητοποιείται. Μία από τις επόμενες δουλειές της, αυτή τη φορά για την τηλεόραση, είναι η σειρά «Mrs. America», όπου υποδύεται τη συντηρητική ακτιβίστρια και πολέμια των αμβλώσεων Φίλις Σλάφλι. Με τα απανωτά σεξουαλικά σκάνδαλα να έχουν ταραξει τις δομές του συστήματος στο Χόλιγουντ από το 2017 και μετά, με τη φωνή γυναικείων κινημάτων όπως το #MeToo να έχει μετατραπεί σε κραυγή και με τα γένους θηλυκού μέλη της παγκόσμιας κινηματογραφικής κοινότητας να διεκδικούν με δυναμισμό ίσα δικαιώματα με τους άνδρες συναδέλφους τους, το φεστιβάλ των Κανών θα ήταν αδύνατον να μείνει θεατής. Ετσι, δεν ήταν καθόλου τυχαίο που η Μπλάνσετ, πρόεδρος της περυσινής κριτικής επιτροπής, υπήρξε το πρόσωπο που ηγήθηκε μιας κίνησης η οποία θα μείνει στην Ιστορία του φεστιβάλ: το πρώτο Σάββατο της διοργάνωσης, 82 διάσημες καλλιτέχνιδες ενώθηκαν σαν μια γροθιά για να ανεβούν τα σκαλιά σε μία από τις επίσημες προβολές. Η Κέιτ Μπλάνσετ βρέθηκε σε πρώτο πλάνο. Ανάμεσα σε αυτές που τη συνόδευσαν ήταν η Μαριόν Κοτιγιάρ, η Κρίστεν Στιούαρτ, η Λεά Σεϊντού, η Σάλμα Χάγκεκ, η Αβα Ντι Βερνέ αλλά και η 90χρονη γιαγιά του γαλλικού Νέου Κύματος Ανιές Βαρντά. Και πάλι

● Η κομψή αυστραλή ηθοποιός φωτογραφημένη τον Μάρτιο του 2018 για τη διαφημιστική καμπάνια του αρώματος Armani Si.

ΜΑΡΕΛΑ ΑΝΙΕΛΙ Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΚΥΚΝΟΣ

ΑΠΟ ΤΗ
ΜΑΡΙΑΙΑ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Για τους ανά την υφήλιο καλλιτέχνες φίλους της ήταν «ο κύκνος». Για την Ιταλία ήταν η πριγκίπισσα Μαρέλα Καράτσολο ντι Καστανιέτο, που από το 1953 έγινε γνωστή ως σύζυγος του Τζιάνι Ανιέλι, του «πμονιέρη» της Fiat – της αυτοκινητοβιομηχανίας που ίδρυσε ο παππούς του, Τζοβάνι Ανιέλι, το 1899 στο Τορίνο και η οποία συνδέθηκε με το οικονομικό θαύμα της γείτονος μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και ταυτίστηκε με την Ιστορία της Ιταλίας. Δικαίως λοιπόν ο Τζιάνι και η Μαρέλα Ανιέλι υπήρξαν οι επικεφαλής της πιο «βασιλικής» από τις «βασιλικές» οικογένειες της πατρίδας τους.

Ο μύθος των Ανιέλι διαρκεί, ο θάνατος, ωστόσο, της Μαρέλα Ανιέλι σε ηλικία 91 ετών στις 23 Φεβρουαρίου στο Τορίνο σηματοδοτεί το τέλος μιας εποχής. Μιας εποχής όπου σε οικογένειες όπως αυτή των Ανιέλι το να συζητεί κανείς δημοσίως για τα τρία «s» – «sogni», (όνειρα), «salute» («υγεία»), «soldi», (χρήματα) – ήταν δείγμα κακής ανατροφής και έλλειψης αγωγής. Όπου ο οικονομικός πλούτος δεν έπρεπε ποτέ να προκαλεί το δημόσιο αίσθημα, όπου η πνευματική καλλιέργεια και οι καλές σπουδές δεν ήταν απλό συμπλήρωμα στην ανατροφή των απογόνων, όπου η αγάπη για την τέχνη και τη φύση ήταν δεδομένες και εμπειδωμένες. Όλες αυτές τις αξίες ενσάρκωνε η «ντόνα Μαρέλα», όπως την αποκαλούσαν οι κάτοικοι του Βιλάρ Περότσα, του χωριού κοντά στο Τορίνο, το οποίο εξακολουθεί να αποτελεί την έδρα της οικογένειας. Γεννημένη στη Φλωρεντία το 1927, η Μαρέλα Καράτσολο ντι Καστανιέτο έφερε το όνομα μίας από τις

Αιώνια ερωτευμένη με τον «Πατριάρχη» της Fiat Τζιάνι Ανιέλι, αφιερωμένη στις καλές τέχνες και στους ολάνθιστους κήπους της, η Ιταλίδα πρέσβειρα της φινέτσας και της κομψότητας έφυγε πρόσφατα από τη ζωή.

παλαιότερες αριστοκρατικές οικογένειες της Ιταλίας. Οι Καράτσολο, ευγενείς της Νάπολι, έχουν συνεχή παρουσία στην Ιταλία τους τελευταίους δέκα αιώνες, δεν είναι άλλωστε τυχαίο που η παραλιακή λεωφόρος της Νάπολι φέρει το όνομά τους – Via Caracciolo. Η Μαρέλα ήταν κόρη του διπλωμάτη Φιλίπο Καράτσολο ντι Καστανιέτο, ο οποίος σε ηλικία 20 ετών παντρεύτηκε την Αμερικανίδα Μάργκαρετ Κλαρκ, θυγατέρα ενός πλούσιου εμπόρου ούισκι από το Ινιόις.

Η Μαρέλα και οι δύο αδελφοί της, ο Κάρλο – ο οποίος το 1955 ίδρυσε τον δημοσιογραφικό όμιλο L'Espresso - La Repubblica, μαζί με τον Εουτζένιο Σκάλφαρι, τον επί δεκαετίες διευθυντή της «Repubblica» – και ο Νικόλα, δημοσιογράφος και ιστορικός, μεγάλωσαν σε επαύλεις της Φλωρεντίας οι οποίες κατέρρεαν, αποτελούσαν όμως φόντο ατέλειωτων συζητήσεων περί φιλοσοφίας και τέχνης. Οι επαύλεις περιστοιχίζονταν πάντα από θαυμάσιους κήπους, στον σχεδιασμό και στην καλλιέργεια των οποίων η Μαρέλα Ανιέλι θα αφιέρωνε πολλά χρόνια της ζωής της.

Μετά το σχολείο στην Ελβετία, η Μαρέλα Καράτσολο σπούδασε καλές τέχνες στην Académie Julian στο Παρίσι, σχολή στην οποία φοίτησαν καλλιτέχνες όπως ο Χανς Αρπ, ο Μαρσέλ Ντισάν, αλλά και ο Έλληνας γλύπτης Θανάσης Απάρτης. Λίγο αργότερα, εμπνευσμένη από «το αμερικανικό όνειρο» που έμοιαζε πολύ πιο ελκυστικό από την Ιταλία της εποχής, βρέθηκε στη Νέα Υόρκη. Εκεί συνάντησε τον Ερβουίν Μπλούμενφελντ, διάσημο φωτογράφο των περιοδικών «Harper's Bazaar», «Vogue» και «Life», στον οποίο το έργο διακρίνεται επιρροές από τον ντανταϊσμό και τον υπερρεαλισμό. Εντυπωσιασμένος από τη φινέτσα και το στυλ της, ο Μπλούμενφελντ της πρότεινε να τη φωτογραφίσει ως μανεκέν. Εκείνη δέχτηκε αλλά πολύ σύντομα βάρεθηκε να ποζάρει και άρχισε να εργάζεται ως βοηθός φωτογράφου στο πλευρό του.

Την ίδια περίοδο γνωρίζεται με τα παιδιά της οικογένειας Ανιέλι και συνδέεται με φίλια με τις αδελφές του Τζιάνι: η Μαρία Σόλε, η μία εξ αυτών, της χαρίζει τα πρώτα της «σέξι» παπού-

τσια, ένα ζευγάρι κόκκινες γόβες με τακούι – μέχρι τότε η νεαρή πριγκίπισσα προτιμούσε τα ίσια παπούτσια και τα άνετα αλλά και κομψά ρούχα, ένα στυλ που διατήρησε σε όλη της τη ζωή. Η άλλη αδελφή, η Σουζάνα Ανιέλι – η οποία αργότερα έγινε πολιτικός και διετέλεσε υπουργός Εξωτερικών της Ιταλίας επί κυβέρνησης Λαμπέρτο Ντίνι τη διετία 1995-1996 –, σκεφτόταν ήδη, όπως έγραψε η εφημερίδα «La Stampa» του Τορίνου (ιδιοκτησίας Ανιέλι!) να παντρεύει τη φίλη της με τον αδελφό της, διότι ήταν πεπεισμένη ότι ο Τζιάνι Ανιέλι δεν θα έβρισκε ιδεωδέστερη σύζυγο.

Ο Ανιέλι ισχυριζόταν ότι δεν θυμόταν ποτέ και πού γνώρισε τη σύζυγό του, αν ήταν στη Ρώμη με τις αδελφές του ή στο Φόρτε ντί Μάρμι, ονομαστό θέρετρο της Τοσκάνης. Στις αρχές της δεκαετίας του 1950 ο Τζιάνι Ανιέλι ήταν ήδη δεινός επιχειρηματίας, δεινός σπόρτμαν, ενώ είχε και τη φήμη του δεινού καρδιοκατακτητή. Στις 19 Νοεμβρίου του 1953, και παρά τις ενστάσεις της οικογένειας Καράτσολο, το ζεύγος παντρεύτηκε στο κάστρο Οσσχόφεν στο Στρασβούργο, όπου ο διπλωμάτης Φιλίπο Καράτσολο εκπροσωπούσε την Ιταλία στο Συμβούλιο της Ευρώπης. Η νύφη ήταν ντυμένη με ένα υπέροχο φόρεμα Balenciaga και ο νυμφίος φορούσε φράκο και στηριζόταν σε πατερίτσες, καθώς δεν είχε συνέλθει εντελώς από ένα σοβαρό τροχαίο, μήνες νωρίτερα, στην Κουανή Ακτή. Το ευτυχές γεγονός απαθανάτισε για λογαριασμό του περιοδικού «Vogue» ο φωτογράφος Ρομπέρ Ντουανό, δημιουργός της εμβληματικής φωτογραφίας «Το Φιλί στο Δημαρχείο» (1950).

Πολύ σύντομα απέκτησαν δύο παιδιά, τον Εντοάρντο

● Στις 19 Νοεμβρίου 1953 η Μαρέλα Καράτσολο ντι Καστανιέτο παντρεύεται τον Τζιάνι Ανιέλι στο κάστρο του Οσσχόφεν στο Στρασβούργο. Ο Ανιέλι μοιάζει αγέρωχος, παρότι έχει προσέλθει στη θρησκευτική τελετή με πατερίτσες, κατάλοιπο σοβαρού τροχαίου που είχε στην Κουανή Ακτή μήνες νωρίτερα.

● Η Μαρέλα Ανιέλι στα 60s κοιτάζει τον φωτογραφικό φακό σε έναν από τους χώρους υποδοχής της οικογενειακής έπαυλης στο Βιλάρ Περόζα, κοντά στο Τορίνο. Ήταν η περίοδος που το ζεύγος Ανιέλι δεν αναλώθηκε απλώς σε κοσμικές συναναστροφές, αλλά συνδέθηκε και με ισχυρές διεθνείς προσωπικότητες.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΕΧΡΑΚΗΣ

«Με ενδιέφερε να είμαι
με τους καλούς»

● Ο Γιάννης Μπεχράκης λίγο μετά από ενέδρα ανταρτών στη Σιέρα Λεόνε το 2000, στην οποία έχασαν τη ζωή τους ξένοι συνάδελφοί του.

Δεξιά: Παιδιά από τη Βοσνία γεμίζουν μπουκάλια με νερό από μια λίμνη που έχει σχηματιστεί έπειτα από μια καταιγίδα στο Σαράγεβο το 1993.

Ο βραβευμένος φωτορεπόρτερ που έφυγε στα 59 του χρόνια υπήρξε ένας άνθρωπος δοσμένος στη διάδοση της αλήθειας.

ΑΠΟ ΤΗ
ΜΑΡΙΑΕΝΑ ΑΣΤΡΑΠΕΛΛΟΥ

Ισραήλ, 1994. Ένας έποικος έχει μπει σε ένα τζαμί στη Χεβρόνα και αρχίζει να σκοτώνει Παλαιστίνους που προσεύχονται. Τα επεισόδια κλιμακώνονται αστραπιαία στην περιοχή και ο Γιάννης Μπεχράκης είναι παρών με τον φακό του για να τα καταγράψει. Δεν υπάρχει χρόνος για σκέψη ή για χάσιμο, οπότε αποφασίζει να ειδοποιήσει ορισμένους πιτσιρικάδες Παλαιστίνους ότι οι Ισραηλινοί τους έχουν στήσει ενέδρα για να τους πιάσουν. «Όλοι με προέτρεπαν να μη μιλήσω. Αισθάνθηκα όμως ότι ήταν άδικο να μπουρνη στη φυλακή, γιατί το μέλλον τους θα ήταν μαύρο. Μου είπαν: "Σκέφτηκες ότι τώρα που είναι έξω μπορεί να πάνε να σκοτώσουν το παιδάκι κάποιου Ισραηλινού;". Είχαν δίκιο. Εκανα

όμως εκείνο που είχα νιώσει ότι έπρεπε να κάνω». Ο Γιάννης Μπεχράκης, ο σπουδαίος φωτορεπόρτερ του Reuters που πέθανε από καρκίνο στις 2 Μαρτίου, στα 59 του χρόνια, είχε άπειρες ιστορίες να αφηγηθεί από όλες τις περιπέτειές του στον κόσμο στο πλαίσιο της κάλυψης των μεγάλων διεθνών γεγονότων. Πόλεμοι, φυσικές καταστροφές, πολιτικές αναταραχές αλλά και παγκόσμια αθλητικά γεγονότα προσεγγίζονταν από τον πολυβραβευμένο φωτογράφο με την αποστασιοποίηση του άψογου επαγγελματία αλλά και με την ενσυναίσθηση του συμπονετικού ανθρώπου. «Όταν φωτογραφίζω, υιοθετώ κατά 85% την ηθική της δημοσιογραφίας και βάζω και ένα 15% από την ηθική τη δική μου. Εάν αυτά τα δύο έρθουν σε σύγκρουση, παίρνω τις αποφάσεις μου εκείνη τη στιγμή

για το τι θα ακολουθήσω. Συνήθως ακολουθώ τη δική μου ηθική» έλεγε σε μια συνέντευξή μας για το ένθετο περιοδικό «VMen» της εφημερίδας «Το Βήμα» το 2016. Την εποχή δηλαδή που του είχε απονεμηθεί το βραβείο Πούλιτζερ, μαζί με τους φωτογράφους Αλκή Κωνσταντινίδη και Αλέξανδρο Αβραμίδη, για την κάλυψη της προσφυγικής κρίσης σε Ευρώπη και Μέση Ανατολή. Με αυτό το μείγμα υποκειμενικής αντίληψης, ατομικής στάσης και ευθύνης, διαρκούς επαγρύπνησης αλλά και ευαισθησίας, ο Μπεχράκης ανίγαγε το μέτιέρ του σε τέχνη. Αυτή ήταν η ειδοποιός διαφορά του σε σχέση με άλλους συναδέλφους του και γι' αυτό δεν είναι τυχαίο το ότι συμμετείχε και σε πολλές ομαδικές εκθέσεις εικαστικού περιεχομένου. Ωστόσο ο ίδιος θεωρούσε τον εαυτό

του «μάστορα». «Προαισθάνομαι πράγματα που πρόκειται να γίνουν, έχω μια διαίσθηση και έναν τρόπο να λειτουργώ με το φυσικό φως. Έχω τη σβελλάδα να πιάνω τη σωστή στιγμή. Αν αυτό με κάνει καλλιτέχνη, τότε ok. Αλλά θεωρώ βαριά τη λέξη» έλεγε χαρακτηριστικά. Η αγαπημένη του δουλειά ήταν εκείνη που είχε κάνει με αφορμή την πρόσφατη μεταναστευτική κρίση στην Ευρώπη. «Αν μπορούσα να βαθμολογήσω, αυτή θα έβαζα πρώτη, μετά το Κόσοβο και μετά το Αφγανιστάν. Τα θέματα που κάνω τα παίρνω πάντα προσωπικά και για το συγκεκριμένο υπήρχε ένας παραπάνω λόγος. Γιατί ήταν σαν να έβλεπα τη γιαγιά μου να έρχεται από την Τουρκία. Κατάλαβα ότι είχε φτάσει η ώρα που η Ευρώπη και η Ελλάδα θα έδιναν εξετάσεις ανθρωπιάς. Ηθελα

ΚΟΡΔΟΒΑ

Ανοιξιάτικος περίπατος στην ιστορική πόλη της Ανδαλουσίας που δεν κρύβει τον πολυπολιτισμικό χαρακτήρα και τις πληθωρικές επιρροές της.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΑΟ

Ημουν στις πρώτες τάξεις του Γυμνασίου όταν κάναμε καζούρα σε έναν ερωτευμένο συμμαθητή μας τραγουδώντας του «Λούζεται η αγάπη μου στο Γουαδαλκιβίρ και τ' άνη παίρνουν ευωδιά απ' το γλυκό κορμί της». Το ποίημα του Λόρκα στην ελληνική απόδοση του Λευτέρη Παπαδόπουλου, μελοποιημένο από τον Χρήστο Λεοντή, το έχω συνδέσει με εκείνη τη μονίμως χαρούμενη εφηβική παρέα. Πού να το φανταζόμουν τότε πως θα στεκόμουν κάποια στιγμή κι εγώ στις όχθες αυτού του... Γουαδαλκιβίρ, του ποταμού με το παράξενο και εξωτικό όνομα, να αγναντεύω την πόλη που διασχίζει. Από εκεί, από τη ρωμαϊκή γέφυρα που χτίστηκε τον 1ο αι-

ώνα π.Χ., η Κόρδοβα αποκτά μια διάσταση παραμυθένια, έτσι όπως «ενδεδυμένη» την χώρα και το λευκό (είναι τα χρώματα που κυριαρχούν στους δρόμους της) γίνεται σχεδόν διάφανη στο δυνατό φως του ήλιου. Αν θέλετε τη συμβουλή μου, επισκεφθείτε την πόλη την άνοιξη, έστω το φθινόπωρο, και αποφύγετε το καλοκαίρι, εποχή που την πρωτοεπισκέφθηκα εγώ. Τότε κατάλαβα πως η βεντάλια είναι κάτι περισσότερο από ένα αξεσουάρ πίσω από το οποίο οι φλογερές Ισπανίδες ρίχνουν τσαχπίνικες ματιές στους τορσαδόρ (ταυρομάχους) τους. Υποφέροντας από την ξηρή, γεμάτη σκόνη ζέση και βλέποντας τις γυναίκες, από τις πιο νέες έως τις πιο ηλικιωμένες, να περπατούν κάνοντας αέρα με τις βεντάλιες τους, επιβεβαίωσα την

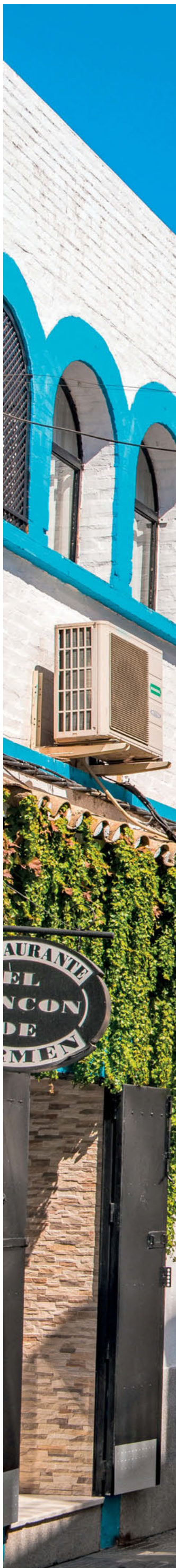
τεράστια πρακτική χρησιμότητα αυτού του χειροκίνητου μίνι συστήματος κλιματισμού. Είδα και μερικούς άνδρες να χρησιμοποιούν βεντάλιες, εγώ όμως προτίμησα ένα καπέλο που έγραφε Córdoba, τουρίστας ανάμεσα σε εκατοντάδες τουρίστες που έβραζαν στο υπαίθριο χαμάμ όπου συναντήθηκαν Δύση και Ανατολή για να μπερδέψουν εικόνες, γεύσεις και αρώματα από τους διαφορετικούς πολιτισμούς τους. Ρωμαϊκή πόλη (χρονολογείται από το 169 π.Χ.) που το 756 μ.Χ. έγινε πρωτεύουσα της μαυριτανικής Ισπανίας, η Κόρδοβα γνώρισε τη μεγαλύτερη ακμή της όταν ο Αμπντ αλ Ραχμάν Γ' αυτοανακηρύχθηκε χαλίφης, κάνοντάς την πρωτεύουσα του χαλιφάτου της Κόρδοβας – την αποκαλούσαν και «Κωνσταντινούπολη της Δύ-

σης». Από τον 11ο αιώνα άρχισε να παρακμάζει, ενώ τον 13ο πέρασε στα χέρια των χριστιανών. Ομως διατηρεί μέχρι σήμερα το αραβικό στοιχείο στην αρχιτεκτονική της, γεγονός που την κάνει (όπως και τη Σεβίλλη και τη Γρανάδα) από τις πιο ξεχωριστές πόλεις, όχι μόνο της Ισπανίας αλλά της Ευρώπης ολόκληρης. Κορυφαίο αξιοθέατό της είναι ο καθεδρικός ναός Μεσκίτα (στα αραβικά σημαίνει τζαμί), το μεγαλύτερο και αρχαιότερο ισλαμικό τέμενος της Ευρώπης. Ξεκίνησε να χτίζεται το 600 μ.Χ. ως βησιγοθικός ναός του Αγίου Βικεντίου. Στη συνέχεια άλλαξε χρήση και έγινε χώρος λατρείας των μουσουλμάνων. Σήμερα η έκταση του τεράστιου οικοδομήματος φτάνει τα 24.000 τ.μ. Η οροφή του στηρίζεται σε περισσότερες από

850 κολόνες, χτισμένες σε διαφορετικούς αρχιτεκτονικούς ρυθμούς, πάνω στις οποίες ακουμπούν αφίδες σε λευκό και κόκκινο χρώμα. Στο κέντρο δεσπόζει ο λαμπρός καθεδρικός ναός, κατασκευασμένος σε μπαρόκ ρυθμό. Γύρω από τη Μεσκίτα, η Χουδερία, η παλιά εβραϊκή συνοικία με τα στενά δρομάκια, είναι ένας λαβύρινθος που αξίζει να εξερευνησετε, μαζί με όλο το ιστορικό κέντρο της πόλης το οποίο περιλαμβάνεται από το 1984 στη λίστα των Μνημείων Παγκόσμιας Πολιτιστικής Κληρονομιάς της UNESCO. Τα ανθοστολισμένα στενά μοιάζουν ψεύτικα – το πιο διάσημο είναι «το δρομάκι των λουλουδιών» με τις κρεμασμένες στους τοίχους του γλάστρες. Οι μεγάλες αυλές με τα χρωματιστά πλακάκια και τα μικρά σιντριβάνια μπροστά από τις εισόδους των σπιτιών είναι πανέμορφα. Η Συναγωγή αποτελεί έτερο σημαντικό αξιοθέατο. Στο Palacio Episcopal, κτίσμα του 16ου αιώνα, στεγάζεται το Μουσείο Καλών Τεχνών. Το ανάκτορο Αλκάθαρ ήταν αρχικά φρούριο όπου ζούσαν καλόγεροι. Οι ανθισμένοι κήποι του με τα νερά και τα σιντριβάνια είναι όαση δροσιάς στο κέντρο της πόλης. Το Φρούριο Καλαόρα βρίσκεται στην απέναντι πλευρά της ρωμαϊκής γέφυρας. Ενδιαφέρουσα η συλλογή του Αρχαιολογικού Μουσείου, ενώ στο πρώην «Μουσείο Βασανι-

● Ο ποταμός Γουαδαλκιβίρ, η ρωμαϊκή γέφυρα και η κατάφωτη Μεσκίτα: μια υπερπαραγωγή στο ιστορικό κέντρο της πόλης.

Η Κόρδοβα διατηρεί μέχρι σήμερα το αραβικό στοιχείο στην αρχιτεκτονική της, γεγονός που την καθιστά - όπως και τη Σεβίλλη και τη Γρανάδα - από τις πιο ξεχωριστές πόλεις σε Ισπανία και Ευρώπη

● Παντζούρια ερμητικά κλειστά για να μην εισχωρήσει στα σπίτια ο ανηλεής ήλιος. Και τα χαρακτηριστικά ρολά-κουρτίνες που τοποθετούνται πάνω από τα μπαλκόνια για να δημιουργούν σκιά.